

עפ"ת 45614/10/15 - זיקוב אנטון נגד מדינת ישראל

בתי המשפט

עפ"ת 45614-10-15
19 נובמבר 2015

בית משפט מחוזי באר שבע

לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ

בעניין: זיקוב אנטון באמצעות עו"ד יאיר גרוס

המערער

נגד

מדינת ישראל באמצעות עו"ד נדב אוחנה מפמ"ד

המשיבה

פסק דין

ערעור על גזר דין של בית משפט השלום לתעבורה באילת (כב' השופט גל שלמה טייב) בתת"ע 6110-11-14 מיום 7.9.15.

בית המשפט קמא גזר על המערער, שהורשע בעבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, בניגוד לסעיף 26(2) לתקנות התעבורה, עונשים של 18 חודשי פסילה בפועל, 120 שעות של"צ, מאסר מותנה, פסילה על תנאי, התחייבות וקנס.

בגזר הדין עמד בית המשפט קמא על עברו התעבורתי של המערער, שלו 7 הרשעות קודמות, בותק נהיגה של 12 שנה, ביניהן שתי הרשעות בעבירות זהות מלפני 7 ו-5 שנים. על כן סבר, כי התקיימו תנאי סעיף 40 לחוק העונשין תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"), ומוצדקת חריגה לחומרה מהמתחם.

מנגד, תסקיר שירות המבחן בעניינו של המערער היה חיובי. עלה ממנו, כי המערער נורמטיבי, עובד למחיתו ולומד במכללה, מקבל אחריות ומביע חרטה. שירות המבחן סבר, כי הגם שהמערער אינו סובל מדפוסים התמכרותיים, הוא עושה שימוש לרעה באלכוהול. לכן, אין די בחרטה המילולית שהביע, אלא יש צורך בהתערבות פסיכו - חינוכית להפחתת הסיכון. על כן המליץ על השתתפותו במבחן, במסגרתו ישולב המערער בקבוצה טיפולית ייעודית לעוברי חוק בתחום הנהיגה תחת השפעת אלכוהול, ועל של"צ בהיקף של 120 שעות.

על בסיס שני אלה, ביקש בית המשפט קמא למצוא את נוסחת האיזון, ולאחר ששקל את ההודייה המהירה וקבלת האחריות של המערער, החליט להימנע מענישה של מאסר בפועל, שהיא, לשיטתו, ענישה הולמת בנסיבות העניין, ולהמירה במאסר מותנה. אשר לעונש הפסילה, נקבע כי אין חשש לפגיעה באינטרס השיקומי, מעצם הטלת פסילה משמעותית, ולכן החליט בית המשפט קמא לחרוג לחומרא ממתחם עונש הפסילה, והשית 18 חודשי פסילה, כשהוא מצוין כי העונש ההולם בעניינו הוא 24 חודשי פסילה, אך נוכח הטלת רכיב השל"צ, יסתפק בכך.

ב"כ המערער מלין על אורך רכיב הפסילה, וטוען, כי אינו מאוזן וחורג לחומרה מהסביר. לטענתו, תקופת הפסילה בגזרי הדין שצוטטו על ידי בית המשפט קמא בגזר דינו, בנוגע למתחם העונש ההולם, קצרות הרבה יותר, ואין לצידן עונש מאזן, כמו השל"צ בעניינו. עוד טען, כי גזרי הדין אליהם הפנה בית המשפט קמא, בכל הנוגע למאסרים בפועל, התייחסו לנאשמים שהורשעו בעבירות שכרות, ולא בעבירה בה הורשע המערער, שהיא עבירה קלה יותר. בנוסף, לא הובאו בחשבון הרכיבים של צו השל"צ וצו המבחן שאמורים היו לאזן את העונש.

ב"כ המשיבה עתר להשאיר על כנו את גזר הדין, מנימוקי בית המשפט קמא, וזאת נוכח עברו התעבורתי המכביד (בעבירות נשוא האישום), ולפרק הזמן הקצר שחלף מאז הרשעתו האחרונה, ועד לחזרתו על העבירה. כל אלה מלמדים על בעיית אלכוהול ממנה סובל המערער, והיה נכון להשית עליו עונש מאסר בפועל בנוסף. לכן, בהימנעות מגזירת מאסר בפועל, והחמרה ברכיב הפסילה, איזן בית המשפט קמא נכונה בין מכלול השיקולים.

דין

לאחר ששמעתי את טענות ב"כ הצדדים, נחה דעתי כי דין הערעור להתקבל.

איני מקבלת את עמדת בית המשפט קמא, לפיה, נסיבות העניין הצדיקו חריגה לחומרה מהמתחם. מלכתחילה נועד מתחם העונש ההולם לפרוס עצמו על סוגים שונים של נאשמים, אשר ביצעו עבירה בנסיבות דומות, ונסיבותיהם האישיות השונות. כך שמתחם שבין 3-12 חודשי פסילה, המקובל עלי, יכול גם נאשם שזו לו הרשעתו הראשונה, ועליו יגזר עונש ברף הנמוך של המתחם, וגם נאשם שלחובתו עבר תעבורתי מכביד יותר, ועליו יגזר עונש ברף גבוה יותר של המתחם, בהתחשב ב"כובד" עברו. החריגה מהמתחם תעשה רק כאשר קיים "חשש ממשי שהנאשם יחזור ויבצע עבירות, וכי החמרה בעונש והרחקתו מהציבור נדרשת כדי להגן על שלום הציבור". איני מוציאה מכלל אפשרות, כי נאשם רצידיביסט יענש בחריגה לחומרה מהמתחם, אולם זהו היוצא מהכלל ועליו להתקיים רק כאשר קיים בנוסף חשש להמשך ביצוע העבירות. הכלל הוא, שהענישה תהיה בתוך המתחם.

בעניינו, איני סבורה כי עבירה שלישית בטווח של שבע שנים, מצדיקה חריגה מהמתחם, ובפרט שעה ששירות המבחן הביע דעתו כי השתתפות בקבוצה טיפולית, תפחית את הסיכון הנשקף מהמערער. דהיינו, כבר לא מתקיים החשש אליו מכוון הסעיף.

זאת גם בהינתן שהושת על המערער עונש שיקומי נוסף של של"צ, שגם בו יש כדי להפחית מסוכנות עתידית.

בשולי פסק הדין אוסיף, כי הפסיקה אליה הפנה בית המשפט קמא, בכל הנוגע לגזירת עונשי מאסר, התייחסה כולה לעבירות שכרות ולא לעבירות של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים. אמנם מדובר באותה "משפחה" של עבירות, אולם בעבירה קלה בהרבה, ולא ניתן לגזור גזירה שווה בין השתיים, מבלי להביא בחשבון את ההבדל המשמעותי ביניהן, במידת החומרה. איני סבורה כי בשום פנים לא ניתן להשית על נאשם שהורשע בעבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, עונש של מאסר בפועל. אולם, להבדיל מעבירות שכרות שהמאסר הוא חלק מהמתחם המקובל (גם אם מדובר במאסר על תנאי), כאן המאסר אינו חלק מהמתחם, ויושת כאשר מתבקשת חריגה מהמתחם.

על כן אני מקבלת את הערעור, ומעמידה את תקופת הפסילה על 11 חודשים ועשרים יום. יתר רכיבי הענישה יותרו על

כנם.

ניתן והודע היום, ז' כסלו תשע"ו, 19 נובמבר 2015, בהעדר הצדדים.